

[Indenrigsministeren]

de udgifter, sygesikringen hidtil har haft i forbindelse med de enkelte ydelser.

Vi er blevet bebrejdet, at tilskuddet ikke dækker lægeregningerne fuldt ud. Det er oven i købet blevet hævdet, at dette skulle være i strid med sygesikringslovens princip om vederlagsfri lægehjælp. Dette er ikke rigtigt. For det første taler sygesikringslovens bestemmelser om tilskud under konflikt netop kun om delvis dækning af udgiften. For det andet er lægerne under konflikten ikke bundet til at tage honorarer, der er fastsat i overenskomsten, men kan, som vi har set, tage større honorarer.

Det bør være klart, at sygesikringen ikke bør være en pengekasse, som lægerne kan få dækket et hvilket som helst honorarkrav fra.

Jeg vil godt fremhæve, at hensynet til patienterne har været det, der har optaget regeringen mest i forbindelse med konflikten. Det er dette hensyn, der er begrundelsen for, at der er fastsat regler om sygesikringstilskud under konflikten. Vi har endvidere i samarbejde med kommunerne og amtskommunerne søgt at tilrettelægge forholdene under konflikten sådan, at den blev til mindst mulig gene for borgerne. Der er således udfoldet en udstrakt informationsvirksomhed, så alle kunne vide, hvordan man forholdt sig. Endvidere er udbetalingsprocedurerne gjort så smidige, som vi overhovedet kunne det.

Særlig har den betydelige egenbetaling for patienterne givet anledning til overvejelser. Efter at lægerne har frigjort sig fra overenskomsten, har de benyttet anledningen til at forhøje honorarerne endog meget kraftigt. Indenrigsministeriet har derfor været i løbende kontakt med monopoltilsynet om dette spørgsmål. Monopoltilsynet har for nylig pålagt lægerne pligt til at skilte med de priser, de tager, sådan at patienterne får mulighed for at sammenligne priserne. Monopoltilsynet vil også fortsat følge udviklingen i lægernes honorarer meget nøje med henblik på, om det vil være nødvendigt med direkte indgreb.

Lægerne har som et led i konflikten trukket sig ud af arbejdet i indenrigsministeriets samordningsudvalg, som blev nedsat sidste efterår med den opgave at overveje opgavefordelingen mellem sygehusene og den primære sundhedstjeneste. Det finder jeg overordentlig beklageligt, vil jeg gerne understre-

ge ved denne lejlighed. Jeg finder det også temmelig kortsynet af lægerne.

Det er regeringens opfattelse, som vi har sagt det mange gange, at man i fremtiden bør lægge større vægt på indsatsen i den primære sundhedstjeneste, sådan at behandling på sygehusene undgås, i det omfang det er forsvarligt. Også for sundhedssektoren gælder det, at ressourceanvendelsen må begrænses. Dette nødvendiggør, at de kvalitetsforbedringer, som vi også i fremtiden må stræbe efter, sker ved omstilling og effektivisering. Hertil kommer, at den fremtidige sundhedsstrategi i stigende grad vil tage sigte ikke alene på at behandle veldefinerede apparatfejl hos den enkelte patient, men også på at forbedre befolkningens generelle sundhedstilstand, bl.a. gennem en øget forebyggende og sundhedspædagogisk indsats.

Det er min opfattelse, at de alment praktiserende læger ville være et vigtigt element i denne proces og i denne diskussion. De praktiserende læger er det led i sundhedsvæsenet, som befolkningen har den umiddelbare kontakt med, og endvidere er de centralt placeret mellem sygehusene på den ene side og de øvrige sundhedsmæssige ordninger og socialsektoren på den anden side.

Jeg tror, at lægerne ved deres stærke reaktion har været med til at forsinke en udvikling, som mange praktiserende læger i øvrigt er tilhængere af. Det er derfor mit håb, at lægerne snarest vil indse, at det indgreb, der har fundet sted, ikke berettiger til en sådan holdning.

Om den forespørgsel, der er stillet her i dag, skal jeg så endelig sige, at regeringen har mærket sig, at der nu igen er kontakt mellem sygesikringen og lægerne. Det er naturligvis endnu for tidligt at sige noget om, hvorvidt dette vil føre til noget resultat. Det er imidlertid den eneste mulighed for at få løst den aktuelle konflikt, at parterne selv sætter sig til forhandlingsbordet for at nå frem til en aftale om en ny overenskomst. Det kan efter regeringens opfattelse ikke være hverken folketingets eller regeringens opgave at gribe ind for at få løst denne konflikt, som der efter min opfattelse ikke på noget tidspunkt har været et rimeligt grundlag for.

Forhandling